

SAMPLE
TRANSLATION

BRANE SENEGAČNIK
ARIE ANTICHE

PUBLISHED BY: DRUŽINA, 2010

TRANSLATED BY: PAVLE RAK

ORIGINAL TITLE: ARIE ANTICHE

NUMBER OF PAGES: 107

Brane Senegačnik: Arie Antiche

33

HERMES

I

Ogrnute girlandama lakih zvuka
dahću ulice u letnjoj omami.
Večernji dašak pleše, tanka struka:
»Zastani!« - Nevidljivi me Hermes mami.

Tela zrelim grožđem zamirišu.
Glasovi u vis prhnu kao jasna voda.
Oči poljupcem goli sram izbrišu.
A preko trga kipti prevrela sloboda.

34

II

Fortunin rog u noć sipa se štedro,
skerlet se širi, val uspinje svagde:
sve nadilazi sebe, neutešno, vedro –
i čujem: »Zvezde traže: Idimo odavde!«

Ponovo stabla, u samoći zrenja,
šapuću o nečem što je bez imena:
baš poput znaka nestalog značenja
k bespuću me vode, čudno verna.

35

III

Evo s tamne međe zove tamni glas,
i reka teče dalje: u cveću, vetrnu, vinu,
gostu zaboravom žudnja usplamti obraz,
a čuje samo, ko potopi se u tišinu:

»Gde svaka stvar igrivo se stapa
u prolaznosti drevni amalgam,
ti budi senka, budi objava:
s nebom na plećima svako hodi sam.«

42

ODISEJ

»Zovem se Niko« – spasonosna laža
s kojom po drugi put oslepio je Polifema,
sada, kad u Penelope čvrstom zagrljaju drema,
u njega uvlači se i mimo svih straža.

Ponovo udara more, a nebo čuti:
sirena poj, Kalipso, seni, brodolom...
Sam slep sad traži dvaput izgubljeni dom,
sam sobom zapanjen sad svake noći drhti.

60

JESENJA BAJKA

Med' lišćem žutim taman je bršljan,
u magli stenju krošnje lipa zlatnih,
vidi, rascvelih ruža poslednji dah slatki
za oproštaj sipa san – u prazan dlan.

Među lišćem loze poput tamne rane,
u hladnoj rosi grozd svetluca goli.
- Ne čuješ? K'o da šapču: »Moli,
o moli za me!«g – usnice neznane.

Šta je sreća? Laž šta? I žudnja šta je?
Zbog čega u tebi sva ta nema vika?
Vrtovi čute. Mokri. Tamni. Sami.

Nikada se nećeš napiti tih slika.
Samo ponekad, za tren, u tlenja omami
uzneseš se – o, kuda? – i znaš: To život daje.

37

NEBO NAD GRADOM

Gle, lađe pune raznobojsnih blaga,
skerleta, vune, snova, beskraja!
Vazduh prožima slutnja iskričava
sloboda navire iz plavih bestraga –

Poslednji put jata u nebo se vinu:
prolazni likovi detinjstva večna,
svi su tvoji, k'o sreća bez jemca,
i sve nezaboravniji klize u nigdinu.

24

POGLEDAJ KAKO SU MEKI NOĆNI OBLACI

Pogledaj kako su meki noćni oblaci!
Kako su tople kapi mesečine!
Cvetovi su mokri! Ah, uz svaki,
Pijanija sam zvezdane tišine ...

Kao ja, bolesni su od očekivanja,
dok im nemo o tebi govorim,
i svaki te drugom bojom sanja ...
K'o miris samoće gola u noć gorim.

Dodirni oblake, cveće, samoću!
Poljubi osmeh mesečevog leta,
ovu brazdu zore, što blista od sna!

Gle, mrtvi plešu u lepoti, noću.
U tvoj med zgušnjava se žudnja kleta.
Moj plač je modar poput srca sveta.

19

PIETA

Kao da iz kamena izašla je duša
što rado nosi teret sve tištine:
lik, sliv poslednjih bola što ne mine
siv glas molitve – a ko ga još sluša?

U magli stoje neme slutnje hori.
Nebo tamni na licu, u svakoj crtici.
Pitanja je mnogo – i sva su o smrti ...
A u životu jedan strah, krik, čutanje: »Odgovori!«

Oko gladno grize u hladnu kožu groba,
u kišu, u mrak; u procepu želje
topi se sveća, kaplje preko ruba

za kratke sate stradanja i sreće –
na zidu mračna svetiljka kiparisa trne:
kapak se spušta i lice se stvrdne.

65

CVEĆE

Kao znak nemih samoispitivanja,
kao nešto u tebi, što te razdire u noćima,
sećanje na izdaju, čudesni sklad
golih zvezda, izraslo je tu – odakle? – ovo cveće.

Ljubičasto, belo i ognjeno,
izvori svih oblika:
meke suze dana koje sve brže
klize međ prstima u nevidljivu daljinu.

To što u svakoj muzici
čudesno čuti,
što s neshvatljivim ognjem
kao večnost u njoj gori,

ženskim se mirisom
približava srcu...
i svih sati u tihoj sobi
peva glas neba.

Kao što sjaj nekadašnje sreće
u očajanju i dalje živi,
dok ga podvaja s osmehom
što od nežnosti boli,

tako životi, mora, zvezde,
u prolaznosti krunom procvetaju
koja sve sate u tihoj sobi
ljubi zemlju i jeca u nebo.